

DARVASI LÁSZLÓ

Újabb borzasztó bűnügyek a Fővárosban

A nagyalakú, díszes borítékot nem is dobta be a postaládába a postás, hanem saját kezűleg vitte be a lakásba. A levélre ugyanis az volt az volt írva, hogy szigorúan bizalmas, és hogy „egyenesen Müller igazgató úr kezébe adják”. Holle mama megtörölte a kezét, mert éppen tésztát dagasztott, pogácsát akart sütni. Úgy meredt a postás pirosposzsgás arcába, mintha az éppenséggel meg akarná várni a pogácsák kisültét, csak hogy mind elvigye őket. Aztán fel-eszmélt, megrázta a fejét és bekiáltott a lakásba.

– Kedves férjurar, Müller igazgató, valami fontos leveled érkezett.

Müller igazgató már jött is, az orra elé illesztette a szemüvegét, és figyelmesen elolvasta a sorokat. Aztán felkiáltott, ejha, ejha, ennek fele sem tréfa. A levélben ugyanis ez állt:

„Kedves Müller igazgató, drága barátom!

Remélem, jó egészségben és boldogságban talál a levelem, s mielőtt a tárgyra térnék, kérek, add át szívélyes üdvözetemet Holle mamának. Kedves Barátom, ezúttal sajnos nem jó kedvből ragadtam tollat, úgy is mondhatnám, nagy bajban vagyok. Nem személyesen én, hanem, hanem városomban történnek olyan események, amelyek aggodalomra adhatnak okot. Ezért igazából nem is Müller igazgatóra, hanem a kiváló Boleszláv felügyelőre lenne szükségem. Úgy gondolom, azokat a rejtélyes eseményeket, melyek az utóbbi napokban nyugtalanítják a várost, egyedül a fantasztikus, a kiváló logikájú Boleszláv felügyelő tudná megoldani. Egymással összefüggő, titokzatos bűntényekről van szó, mélyen tisztelt felügyelő. Ezért arra kérek, hogy ha időd engedi, sürgősen jelentkez nálam. Nagyon számítok a segítségedre! Ja, és hallom, mostanában Holle mama kitűnő sajtos pogácsákat süt, úgy hogy ha nem okoz gondot, hozz nekem egy kosárral a kitűnő csemegéből!”

– Mi történt hát? – kérdezte Holle mama.

– Baj van, Holle mama, pogácsát kell sütnöd – dünnyögte gondterhelten Müller igazgató.

– Hát hiszen éppen azt csinálom! – nevetett Holle mama.

– Pogácsasütő verseny lesz? – tudakolta nyájas ábrázattal a postás, akit láthatóan rettenetesen kíváncsivá tett a titokzatos levél.

– Nem lesz pogácsasütő verseny – mondta kurtán Müller igazgató.

- Tömeges ételmérgezés? – suttogta előrehajolva a postás – nekem, uram elárulhatja, én vegetáriánus vagyok!

Müller igazgató is előrehajolt.

- De tényleg tud titkot tartani?

- Ó, én?! Hiszen Kavicsváron én vagyok a legnagyobb titoktartó, kedves Müller igazgató! Ha az anyukám kínoz, neki se árulom el a fontos titkokat! Például a múltkor is mit hallottam? A múltkor is azt hallottam, hogy Kelemen Aranka száztíz heringkonzervet rendelt. Épp a tanúja voltam ennek a nagyon különös esetnek! De Kelemen Aranka megkért, ne áruljam el senkinek! Megegyek haza, szépen felakasztom a fogásra az üres postástáskát, és máris jön az anyukám. Azt mondja, na, középső kisfiam, mesélj valami érdekeset, csupa fül vagyok. Mert én, tetszik tudni, a középső kisfia vagyok az anyukámnak. Mondom neki, anyuka, hagyjál már, ne legyél csupa fül, van ugyan egy titkom, de nem mondhatom el senkinek, neked se. Anyukám szeme ekkora lett, úúúú, mint két töklámpás. Titok?! Titok?! Ó, meséld el a titkot, kisfiam. Meséld el! Meséld el! Anyuka figyelj, ezt most tényleg nem mondhatom el, mert ez olyan titok, olyan, na, mindegy, máris sokat mondtam, anyuka. Azért szültelek borzasztó fájdalmak közepette, hogy te titkolózzál előttem?! Az anyukám már sírt. Úúúú, hogy tud sírni az én anyukám! Mint a záporosó! Mondom neki, ne sírj anyuka, inkább beszéljünk az időjárásról. Akkor az anyukám letérdelt előttem. Úgy rimánkodott nekem. A középső szülött kisfiának! Na anyuka, mi a fontos neked, a középső kisfiad postásbecsülete, vagy a te rettenetes kíváncsiságod, kérdeztem komolyan. Akkor az anyukám eltűnődött, és azt szipogta, hogy mind a kettő egyformán fontos.

- Van egy kis mákos süteményem – szólt közbe erre Holle mama, aki megérezte, hogy közbe kell lépni.

- Mákos vagy mazsolás? – hökkent meg a postás.

- Hát persze, mákos, mazsolás, porcukros! – kiáltotta Holle mama, és már hozta is a süteményt. – Becsomagoltam a legszebb darabokat, postás bácsi. Adjon az anyukájának is!

- Ó, az én anyukám imádja a mákos, mazsolás, porcukros süteményt! – lelkesedett a postás, aki már a ment is.

- Mondja, hogy van egy titka – szólt utána Müller igazgató.

- Milyen titkom? – hökkent meg a postás.

- Egy sütemény titka. Kicsit szabódjon, ellenkezzen, aztán adja oda az anyukájának a süteményt.

- Fantasztikus ötlet, így fogom csinálni – kiáltotta lelkesen a postás.

Már a kertkapunál járt, amikor visszafordult.

- Trapiti is levelet kapott! Arra is nagyon kíváncsi vagyok ám!

És aztán a postás becsöngetett Bánatos Olivérékhez is.

– Nem értem, mi a baj – vakarta meg a homlokát Holle mama, miután vizs-
szatértek a lakásba.

– Én se értem – jegyezte meg a lábuk alatt Báró Rojtos Eugén.

– Mert még nem tudtam elmondani, kedvesem. Az a helyzet, hogy egy rej-
télyes bűnügy miatt a Fővárosba kell utaznom. A pogácsa a jó Kukta Gerozán-
nak kell. Nagy baj lehet. Kukta Gerozán egyenesen Boleszláv felügyelőt hívja
– mondta Müller igazgató és megcsóválta a fejét.

– Miféle baj? – kérdezte Holle mama, és egészen riadt képet vágott.

– Nem levéltéma – szólt komolyan Müller igazgató, aztán ő is megvakarta
a homlokát, és az irattartó szekrénykéhez lépett. Előkereste a nyugdíjba helye-
zett nyomozó igazolványát, és óvatosan kihajtotta.

Boleszláv főfelügyelő, ez volt az igazolvány fedőlapjára írva.

Hümmögött kicsit, miközben kirakta az asztalra. Majd figyelmesen pakol-
gatni kezdett. Álbajusz, álszakáll, paróka, álkulcsok, nagyító, messzelátó, ál-
mosító cukorka, igazmondó cukorka, hazugság cukorka, egy szuperéles mini-
reszelő, mindenféle hamis igazolványok. Ó, Boleszláv felügyelő nagyon, na-
gyon ravasz volt ám! Például volt egy olyan hamis igazolványa is, ami arról ta-
nuskodott, hogy ő Boleszláv felügyelő. Hamis, de mégis igazi, hm? Szépen ki-
rakosgatott minden nyomozói kelléket a hímzett asztalterítőre, figyelmesen
szemrevételezte a kelléktárat, majd bólintott.

Így történt, hogy Boleszláv felügyelő másnap a korai busszal, egy élénk pi-
ros, jó nagyokat pöfögő busz volt máskülönben, elutazott a fővárosba, és je-
lentkezett a jó Kukta Gerozánál, akit, ahogy várni lehetett, igen nagy gondok
között talált. A főpolgármester megölelte a barátját, aztán csak annyit mon-
dott, a legjobb az lesz, ha Boleszláv felügyelő személyesen tájékozik ebben
a félelmetes ügyben. Ő inkább nem is mond semmit. Boleszláv felügyelő bóloga-
tott, hát persze, a személyes tájékozdás nagyon fontos dolog, bárki bármit
mondhat, de egy bűntényben mégis csak a személyes tapasztalatok a döntőek.
Meg persze a logika. A következtetések! A megérzés, hoppá!

A felügyelő első útja egy macskakórházba vezetett. Macskakórházi osztályt
akkor alapítottak az orvosok a fővárosban, amikor hosszas kutatás után rádöb-
bentek arra, hogy a macskákat is kínozhatják hasonló betegségek, mint az em-
bereket. Nem csak a fejfájásra, a lábtörésre, a tüszögéses megfázásra vagy
a hascsikarásra gondolunk. Például némely macskákra gyakorta rátör a macska-
mélabú. A cirmosok egy lábas tej vagy egy pamut gombolyag előtt egyszeriben
arra döbbennek, hogy ők csak macskák, holott, ha kis szerencsájük lett volna,
az erdők királyai, oroszlánok, fekete bundájú párducok vagy csíkos hátú rette-
gett tigrisek lennének, mint például Sír Kán, Bagira vagy legalább Micimackó
Tigrise. És mégis csak kicsi, doromboló, nyávogó macskák! Még egy tacsó is
megzavarja őket! Milyen szerencsétlenség, milyen szörnyűség, gondolják ezek
a sorsukkal elégedetlen macskák, és a szőrük fölborzolódik, egészen szomorú

pofát vágnak, és nem mennek többé egerészni, nem lopnak több tejfölt, konyhaasztalon felejtett sonkaszeletet, csirkecombot. Más macskák meg egy napon rettegni kezdenek az egerektől, és még a dorombolásról is leszoknak. Cin, cin, ordítja a kandúrkoma képébe a vakmerő kiséger, és a kandúr koma legszívesebben az egérlyukba bújna ijedtében, de az meg, jaj, jaj, jaj, egy feketén ásítozó döbbenetes egérlyuk, még rémületesebb!

Külön betegség a fekete macskáké, ezek a szerencsétlenek cicusok gyakran abba rokkannak bele, hogy nagy szerencsétlenség hírnökének tartják őket. Például egy kislány gyanútlanul ballag az iskolába, de hopp, hirtelen átszalad előtte a fekete macska, mire a kislány nem megy iskolába, mert aznap biztosan rosszul felel, vagy a tanár nénire rádől térkép vagy a csontváz, vagy az igazgató úr elcsúszik a folyosón eldobott vajjas kenyéren. Juj, juj, juj, jobb nem is menni az iskolába, ha ilyen balszerencsék bekövetkezhetnek. Holott ki tudhat ilyesféle katasztrófákról előre?! Jutott már valakinek eszébe fekete macska láttán, hogy szép nap lesz, hogy váratlan ajándékot kapunk, hogy epres torta lesz ebédre?! Na ugye, hogy nem! Szegény fekete macska felkel reggel, nagyokat ásítzik, a farkát csóválva álmosan ballag fogat mosni, szórakozottan belepilant a macskatükörbe, és, úúúú, máris rossz napja van. És ez így megy, mióta megszületett! Borzasztó!

Boleszláv felügyelő belépett a kórterembe, és figyelmesen körbetekintett. Mindenféle beteg macskák feküdtek az ágyakon, az egyiknek fásliba volt tekerve a lába, a másik nagyokat tüszögött, cüssz, cüssz, egy harmadik meg csak sóhajtozott, ciamúúúú, ciamúúúú. Az ügyeletes macskadoktor egy ablak melletti ágyhoz vezette Boleszláv felügyelőt.

- Legyen kíméletes, felügyelő - mondta komolyan.

A cirmos az ágyon feküdt. Szegény pára úgy nézett ki, mintha záporosó áztatta volna el. A szőre felborzolódott, a bajsza lekonyult, és egész testében remegett. Rámert Boleszláv felügyelőre, és váratlanul ugatni kezdett. Meglepő élethúséggel csinálta, egy rettentően dühös spániel hangját utánozta. De a következő pillanatban brekegni kezdett. Végül pedig úgy bőgött, ahogy a tehenek, mú, mú, mú, ami egy kiscicától végképp szokatlan fejlemény volt. Idős, fehér hajú néni, szipogva ült az ágya szélénél a szemét törölgette.

- Teljesen normális kismacska volt a Francika - sírdogálta a néni. - Gombolyaggal játszott, vajjas volt az orrocskája. Ó, és milyen édes kis hangja volt! Vajon mi történhetett vele?! Ki tette ezt?! Egy egérrém?! Egy ölebszörnyeteg?!

- Az egerek valóban meglehetősen gyanúsak - bólintott Boleszláv felügyelő - de én a kutyákat se hagynám ki a számításból. Mondja csak, néni, él kutya a szomszédban?

- Ó igen, de ő nagyon öreg, és már csak ünnepnapokon ugat.

- Értem. És tegnap volt valamilyen ünnepnap? Kutya névnap, csont fesztivál, ugató verseny, kutyaköltészeti rendezvény, valami ilyesmi, kedves ...ő, khm?

- Berta néninek hívnak – szipogta a néni, és Boleszláv felügyelőre meredt. – Ó, milyen szép férfi maga!
- Szóval nem volt ünnepnap – jött zavarba el Boleszláv felügyelő.
- Különben özvegy vagyok – igazgatta fehér fürtöcskéit Berta néni. Boleszláv felügyelő, ekkor újra megnézte a cicát, majd telefonált. Macskatolmácsot kér. A macskatolmács csakhamar megérkezett. Mivel rutinos macska tolmács volt, nem nagyon kellett neki magyarázni semmit, úgy hogy gyorsan munkához láttak.
- Mi történt, cicus? – kérdezte Boleszláv felügyelő.
- Szörnyűség, borzalom, katasztrófa! – fordította a macskatolmács.
- Ennél részletesebben fejtsd ki, ha lehetne – dünnyögte Boleszláv felügyelő. Mire a cica kétségbeesett nyávogásba fogott. A macskatolmács alig győzte fordítani.
- Szép, napos, kiváló egerésző délelőtt volt, kérem szépen. Egyszer csak Berta néni hangját hallottam a bokorból. Cic, cic, cic, hát gyorsan odafutottam. De máris a tetőről ciccegett Berta néni, ami nagyon meglepett, mert nézen csak, felügyelő úr Berta néni, nagyon öreg már, hogyan is kerülhetne a tetőre. Csakhogy mire a tetőre értem, már letről, a pinceablakból ciccegett. Alig értem le a földre, amikor egy oroszlán bődült el mellettem, ááááá. Aztán egy béka brekegett bele a fülembe. Végül egy tehén azt suttogta a fülembe, mú, mú, tanítsam meg dorombolni, mú, mú, tanítsam meg dorombolni, és akkor én elájultam.
- Vannak ellenségeid? – kérdezte Boleszláv felügyelő.
- A macskatolmács nyávogott vagy kettőt, mire a kiscica visszanyávogott.
- Az egerek, biztosan az egerek voltak – mondta a macskatolmács.
- Nálam csak tisztességes egerek vannak – tiltakozott halkán Berta néni. – Aki ilyesmit tesz, az tisztességtelen egér. Igaz is – nézett jelentőségteljesen Boleszláv felügyelő arcába – nem akar eljönni hozzám egy teára, hogy jobban ki beszéljük ezt a különös dolgot?
- Boleszláv felügyelő nagyot sóhajtott. Aztán felállt, széttárta a karját. Komplikált ügy, nagyon komplikált.
- Sajnos, Berta néni, momentán nincs időm. Egyszer, talán.
- Várni fogom – kacsintott Berta néni, mire Boleszláv felügyelő köhögő rohamot kapott.
- Na, jöjjön egy másik szobába, felügyelő – mondta ekkor a macskaorvos, és megragadta a felügyelő karját.
- A másik szobában egy virágkertész üldögélt az ágyán. Senki más nem tartózkodott a helyiségben, ez egy egyágas szoba volt. A virágkertész első pillanásra teljesen normálisnak tűnt. Kissé kövérkés, piros arcú ember volt, még le sem vette a kertész kezeslábasát.
- Jó napot kívánok – mosolygott kedvesen Boleszláv felügyelő.

A virágkertész azonban egyáltalán nem mosolygott.

- Szóval gúnyolódik - jegyezte meg ellenségesen.

- Dehogyan. Csak illedelmesen köszöntem - mosolygott továbbra is Boleszláv felügyelő.

- Nagyon vigyázzon, uram, mert én nem vagyok normális! - hajolt előre a virágkertész. - Én, kérem, olyan bolond vagyok, hogy..., úúúú, én nagyon bolond vagyok, na, erre mit mond!

- Már ne haragudjon, de első látásra egészen normálisnak tűnik - vonta föl a szemöldökét Boleszláv felügyelő.

- Hah, első látásra! Mi az, hogy első látásra?! - kiáltott színpadiasan a virágkertész. - Mindig a dolgok mélyére kell nézni! Tudja, uram, hogy nekem elment az eszem?

- Azért vagyok itt, hogy megtaláljuk - bólintott Boleszláv felügyelő, és egyáltalán nem mutatott meglepetést a szokatlan bejelentésen. Előrehajolt. - Elmesélné, kérem, hogy történt!

- Micsoda? - hajolt előre a virágkertész is.

- Hát, hogy... khm, hogy elment.

- Mi ment el, kérem? - csodálkozott a virágkertész.

- Az esze - köhécselt Boleszláv felügyelő, és egy kicsit zavarban volt.

A virágkertész tekintete elsötétült.

- Ó, kérem, borzasztó érzés volt. Az egyik pillanatban még van eszünk. A másikban már annyi sincsen, amennyi egy minivirágcserepbe beleférne. Húúúú, felügyelő, egy világ omlott össze bennem.

- Mesélje el, kertész úr, hogy történt!

- A virágházban tartózkodtam, kérem - kezdett hozzá a virágkertész. - Dugványoztam, locsoltam, hm? Érti? És egyszer csak azt mondja valaki, hogy Jenő, mert, felügyelő úr az én nevem Jenő, a feleségem persze szokott néha Jencinek szólítani, vagy Jenőcinek, vagy a vevőim Jenő urat mondanak, vagy például van egy nagyon csinos hölgy a szomszédban, a Klárka, az néha átjön hozzám az üvegházba, na, a Klárka meg mindig azt mondja, Jenőkém, hát mit képzelsz, volt egyszer egy ember, úgy hívták, hogy Ramszesz Vogul, na és ennek az embernek volt egy furcsa szokása, kedves Jenőkém, az volt a furcsa szokása Ramszesz Vogulnak, hogy...

- Jenő úr! - vágott a szóözönbe Boleszláv felügyelő. - Térjen a lényegre!

- Ja igen, az eszem! - kapott a fejéhez a virágkertész, aztán Boleszláv felügyelőre meredt. - De furcsa, hogy ilyen üres! - Behajtott mutatójával megkopogtatta a homlokát. - Hallja, hogy kong? - Nagyot sóhajtott, majd folytatta. - Szóval tegnap délután, amikor épp a jegescskével foglalkoztam, megszólalt valaki. Egyedül voltam. Illetve a virágaimmal. Egyedül voltam, és valaki mégis beszélt. Hogy mit mondott nekem az a valaki? Azt mondta, na, én most elmegyek, Jenő. Néztem jobbra, néztem balra, előre és hátra senkit se láttam.

Ha meg senki sincs nálam, akkor hogy akar elmenni, hát nem?! Van itt valaki, kérdeztem. Igen én! De ki az az én? Hát az eszed, Jenő! Az eszem?! Az, Jenő, az, mondta a hang, az eszed! Na várjunk csak, jutott az eszembe, valaki biztosan tréfálkozik az eszemmel. Valamelyik virágom, tegyük felé gonosz tréfát úz velem! Hanem aztán arra gondoltam rögtön, hogy a virágok nem gonoszknak. Legalábbis az enyéme nem tesznek ilyesmit. És ekkor újra megszólalt a hang. Na, Jenő, mi lesz veled, ha elmegyek? Hallgattam, felügyelő úr, mint a kuka. Tényleg, mi lesz velem az eszem nélkül! Esztelen leszel, Jenő, mondta ekkor az eszem, egy igazi félkegyelmű leszel, Jenő! És én akkor, felügyelő úr rimánkodni kezdtem, hogy drága eszem, édes eszem, ne hagyjál el engemet! De az eszem csak nevetett hidegen, kacagott, haha, hihi, hühü, elmegyek, Jenő, engem többé nem látsz. És tényleg elment. Viszontlátásra, Jenő, kiáltotta, és én felügyelő úr, még a lépteit is hallottam. Kipp, kopp, kipp, kopp, ó, de borzasztó volt hallani, ahogy megy el az eszem.

A virágkertész meredt a felügyelőre.

Boleszláv felügyelő nagyot sóhajtott.

– Mondja csak, Jenőkém, milyen virága van a jegecskének?

– Kicsi, lila virága van a jegecskének, ezt mindenki tudja, kérem – mondta büszkén Jenő, a virágkertész.

– Na látja – mondta erre Boleszláv felügyelő.

– Mit látok? – forgolódott a virágkertész.

– Jenő úr, ha maga tudja, hogy a jegecskének kicsi lila virágja van, akkor nem ment el az esze.

– Akkor mi történt?! – pislogott döbbenet a virágkertész.

– Valaki meg akarta ijesztetni – bólított Boleszláv felügyelő.

– Engem? Ugyan miért? – kiáltotta a virágkertész.

– Még nem tudom. De ígérem, ki fogom deríteni. Jenő úr, maga nyugodtan menjen vissza dolgozni. Nem beteg. Maga normális, Jenő úr!

Boleszláv felügyelő a legnagyobb csodálkozások közepette hagyta el a kórházat. Kint, az olyan utca békés képet mutatott, mintha egyáltalán nem lenne rossz, mintha béke lenne a világon, béke, derű és nyugalom. Iskolás gyerekek igyekeztek hazafelé, hátukon zötyögött a jókora iskolatáska, ők meg visongva, kacarászva futottak. Egy néni a kiskutyájának magyarázott, vedd tudomásul Bendzsó, hogy úri kutya csontot nem rág. Érted, Bendzsó? Nem szagolgatsz meg minden bokrot, lámpatövet, mert te úri kutya vagy, Bendzsó! Érted, Bendzsó? Boleszláv felügyelő elindult, s a gondolataiba mélyedt. Szórakozottan elővette a nyomozói jegyzetfüzetét és néha megállt, belejegyzetelt. Olyan mélyen tűnődött, hogy egyszer az úttest közepén torpant meg, ott kezdett el írni, pedig a zöld lámpa már pirosra váltott, s a forgalomnak el kellett volna indulni, de a fővárosi busz vezetője nem adhatott gázt, hiszen a zebra közepén ott állt egy bajuszos úr és bőszen jegyzetelt. Az volt a szerencse, hogy a sofőr

költészetkedvelő ember volt, és arra gondolt, nagyon lehetséges, hogy egy híres költő éppen az ő busza előtt írja meg a főművét, milyen nagyszerű, milyen fantasztikus, hogy a költők a zebra közepén, tilosban állva, igazi életveszélyben is tudnak alkotni. A sofőr tehát mosolygott, és nem dudált. Újra zöldre váltott a lámpa, és Boleszláv felügyelő felpillantott. És továbbhaladt, észre sem véve, hogy egy egész lámpaváltásig az út közepén állt. Különben pedig ilyeneket jegyzetelt:

Pánikkeltés!

Ki szokott ijesztgetni? Ki rémisztgeti a többieket?

Aki elégedetlen! Miért elégedetlen?

Ki akarja, hogy féljenek tőle? Miért akarja?

Miért pont cica?

Miért pont virágkertész?

Ki lesz a következő áldozat?

Ez egy sorozat-ijesztgető!

Boleszláv felügyelő pillantása ekkor egy telefonfülke piros dobozára esett, és a fejéhez kapott. Ó, hát persze, telefonálnia kell!

- Te vagy az Müller igazgató?! - hallotta Holle mama aggódó hangját, szegény még köszönni is elfelejtett.

- Én, én, nyugodj meg, kérlek szépen - dűnnyögte Boleszláv felügyelő.

- Mondd hát, mi van. Tényleg olyan komoly a baj?

- Azt hiszem igen, Holle mama.

- Menten elájulok a kíváncsiságtól!

- Hát szóval - köhécselt Boleszláv felügyelő - az történt, hogy egy... egy kiscica megőrült, egy virágkertész, egy bizonyos Jenő viszont nem. Ó, khm, nem őrült meg.

- És ez olyan nagy baj? - csodálkozott

- Azt hiszem igen. Nagy baj. Valami soha nem látott szörnyűség kezdete - mondta meggondolatlanul Boleszláv felügyelő, és szórakozottan letette a kagylót.